

nic nedělal, jen se flákal a maloval, maloval svlечený malý holky a krumlovský zdi, bohém, tak mu ukázali, zač je toho loket. Ten muj Krumlov je politej deštěm a plnej touhy v těch letech, co prošly, snění před obra-zama, název jednoho z nich bych chtěl někdy použít, Klečící Objímající Stojící, představ si to figurálně a ty barvy a linie Egona Schieleho, z americkéjch sbírek!

Dvakrát jsem byl v Krumlově s Monikou, ona tam měla pronajatej pokoj, scházeli jsme od zámku dolů a začalo přšet, tak jsme se schovali v takovym výklenku, a nic se nedělo, i když to bylo jako z filmu, pak jsme byli na diskotéce a hráli Ameriku, tu dlouhou verzi se smýčecma, pokusil jsem se ji políbit, ale ona se odtáhla, to jsou momenty, který nikdy nezapomenu.

Zavolala mi po dlouhý době, na konci dubna, že by chtěla být na 1. máje políbená pod rozkvetlým stromem, to ty cyničko nepochopíš, a abych s ní zase jel do Krumlova, jel jsem. U řeky jsme pozorovali vodáky, jak sjížděj jez. Povídám, mohlo by to být tady pod tím stromem? A ona že jo, líbali jsme se tam asi čtvrt hodiny. Druhej den mi zavolala, seděli jsme v restauraci na obědě, byl jsem trochu nervózní, protože zas jsem tak cynickéj jako ty, abych jen chladně sledoval. Ale funguje to furt stejně, měla změněnej hlas, očekáváním, přáním, láskou? A já si nemoh pomoct, byl jsem mrtvej jako s Monikou II., tý jsem sáh na koleno, nic jinýho, vážně, jeden dotek a ved jsem ty svoje pitomý řeči a ona mi pak pořád telefonovala do práce a já nevěděl, co s tím. Jenže takhle podobně jsem to zas já schytal od K. a od D., tak co, je to taková trapná fraška, dokolečka, sto let, myslím, že láska existuje, ale jen občas, nevím, jestli jí zažiju. A chci to vůbec?

Všechno je otázka jednoho stříhu, nasvícení a správný barvy reflektorů.

Chtěl jsem Ti ještě popsat stripičkovou šou v sídlištní vinárně, nevím, jestlis kdy viděla něco ubožejšího a směšnějšího, ale dneska už na to nemám. Jsem unavenej a všechno mě sere. Chtěl bych žít jinak. Ty tomu rozumíš, Tobě můžu klidně takovou kravinu napsat. Ty mi taky napiš, něco novýho o sobě, nebo starýho, to je fuk. Dej mi náák vědět, nevím, kdy se dostanu do Prahy.

Tvůj Pavel

P. S. V neděli večer dopisuju post scriptum, byl jsem v Budějicích na hokeji s H., kámoš od nás z práce, co je blázen do hokeje a do tenisu, loni jsme spolu byli ve Wimbledonu. Zašli jsme do hotelu na náměstí, byla tam servírka, kterou jsme ještě neděli, na muj vkus silný stehna, ale sukni, černou, tak kraťoučkou, že to nešlo se dívat jinam, když procházela mezi stoly. S H. jsme se hádali, jaký má asi kalhotky, jestli černý nebo bílý, když se ohnula u protějšího stolu pro prázdný půllitry, už už jsme mohli zahlídnout, jak to je, ale kousíček ještě chyběl, bílý nebo černý cípek látky, kdo ví. Tak ta neděle zůstala aspoň trochu tajemná.

P. P. S. Dočet jsem se dnes v nákyim magazínu, že J.-Y. Cousteau, ten skvělej chlap, co ho určitě pohřběj ve skafandru, byl bratrem toho Cousteaua, na kterýho tak nadává Céline ve svý německý trilogii, a kterej byl kolaborant s nacistama a byl odsouzenej k smrti, ale rozsudek nebyl vykonán...

Rozhodla se. Musely tu přece být, musely existovat nějaké stopy, znaky, signály, indicie. Předzvěsti toho, co následovalo, nějaké ověřitelné pulkny

v zemi před zemětřesením. Jedině na jejich základě bylo možné rekonstruovat katastrofu. Protože co je to jiného než katastrofa, když se jednoho dne probudíte a zjistíte, že jste někdo jiný. Třeba brouk. Nebo pavouk. Moucha. Řehoř Samsa. Že jste někdo jiný, že vám byl amputován celý dosavadní život; možná vás ještě trochu pobolívá, ale vy dobře víte, že už neexistuje. Váš identita je napadnuta, válí se v prachu příjezdové cesty na stavenišťe, rozdrčená k nepoznání.

Budte si jisti, že je to fakt bomba – promnout si oči a zjistit, že je z vás... zvíře, možná dosud neobvyklý druh. Obluda. Nějaká docela cizí stará ženská, vrásky kam se podíváš, dávno po přechodu. Nebo, chraň vás bůh, homosexuál. Lesba jako Brno, definitivně, neodvolatelně a napařád. To už je vážně snad můj depresivní ta moucha. A z toho nového tvaru vás nevyrve nic, ničí síla, ani Golem, ani deset freudů, ani zdravá životospráva, ani pravidelné žvýkání žvýkaček Orbit po každém jídle.

Ani váš chápavý manžel a dospělá, inteligentní dcera. Ani váš báječnější šéf, kterej vám dal pěkný přemě za váš exkluzivní rozhovor (jiný než exkluzivní se dnes nedělá) s přední českou buzerantkou, co mu zvýšil prodej časáku o pěkných pár tisícovek.

Pokusíte-li se opřít o své blízké, bude to, jako kdybyste se opřeli o ztřeštělé dveře do sklepa: sletíte rázem po schodech, hlavou dolů na beton. Dcerunka, manželka, matka, paní redaktorka – dosud to všechno byly role, které se daly ochotnický oddrmit, aby se neřeklo. Ale co teď? Je možné se na prahu čtyřičtíčky naučit tančit bosá na sněhu, když jste zvyklí šourat se v teplé obuvi s třemi vlněnými podkoženkami?

Stejně to není možné, takhle ze dne na den. Někde musí být stopy, indicie. Pádnější a poněkud průkaznější než obraz s třemi efemérními ženami na břehu jezera. Třeba: velmi ráda hrávala s klukama na zákládce fotbal. Byla celá blažená, když ji pustili do brány. Žádné jiné se toho privilegia nedostalo.

Když jí bylo devět, vpadla do Čech spřátelená okupační vojska. Těsně předtím se její rodiče vrátili ze zájezdu do Londýna. Přivezli jí deset angličáku, pravejch kovovejch poctivejch autíček Matchbox, zájnej plastovej šmejď Made in China. Kufr, čtyřery dvířka, střecha, motor, všechno otvírací, a to pérování. Přejely kuchyň jak blesk.

Jedno z nich měla nejradši: černou chevroletku, v níž seděli čtyři malíčtí bítisácci. Za volantem Lennon s brejličkama a na zadním sedadle Ringo s prstíčkama plnejma miniaturních, a přesto viditelných prstýnků. Hrála si s nimi tři roky každý den. Lze z těch angličáku a z faktu, že k smrti nerada nosila sukně (v sukni pouze odmaturovala a o tři roky později si vypůjčila na svatbu s Jakubem takové přišerné růžové šaty od Renaty), vyvodit jednoznačnou převahu mužských hormonů? A lze z jednoznačné převahy mužských hormonů vyvodit jednoznačně lesbickou preferenci? A lze z lesbické preference....

Budu si muset přečíst nějaké odborné studie. Vzdělanci vědí určitě líp než já, kdo a proč jsem. A přece tu někde musí být klíč....

A Lucie začne, překotně, jako by hořel termín uzávěrky, obracet šuplíky dnem vzhůru. Zvoní telefon, ale ona si připadá jako v cizím bytě, a v cizím bytě se telefony nezvedají. V cizím bytě provádějí agentky rychlou a tichou domovní prohlídku. Jdou tvrdě po dokumentech, potvrzujících podezření.

Černě nalakovanými nehty agentek přehrabuje se Lucie ve starých papírech, posměšně si pročítá pubertální básně, studuje podpisy na zašlých pohlednicích... a listuje deníky. Nic. Bezcenná makulatura.

Stoupne si na židli a leze do skříní. Krabice od bot plné písемnosti hází i s obsahem na hromadu. V jiné krabici jsou vánoční ozdoby. V právě takové, u jeřábku v betlému, měl Igor schovaný rum. Byla to jeho poslední, vrcholně geniální skrýš.

Za krabicí s ozdobami nahmatala ještě jednu, černou, se štítkem: RENATA. PO MÉ SMRTI NEČTĚTE A SPALTE. To jí pobaví, div nesletí ze židle. Je možné, že byla v osmnácti, ve věku své dcery, tak – patetická? Literárně odvozená? PO MÉ SMRTI NEČTĚTE A SPALTE. Dohlédněte prosím, aby vaše dospívající děti nepodlehly sektám, drogám a sebra-ným spisům F. M. Dostojevského. Takhle to dopadá, když se někdo ve čtrnácti dojmá nad brutálním vrahem, glorifikovaným LITERATUROU.

Z černé krabice se dokáže vysoukat až za hodinu. Možná za dvě. Vyhrabe se z ní jak zpod laviny. Drkotá zubama. Navlíkne na sebe tlustý jakubův svetr. Ještě jeden. Sice nemá rum v jesličkách, ale fernet v knihovně úplně stačí. Nejdřív ho schovávala za Běsama, ale nedávno si přesunula záchranou placku, aby se to nepletlo, za dva Londony: Démon alkohol a Paměti pijákovy.

Ale ani dlouhý lok nerozpusťl ten bílý krunýř, co ji rozzábl tam uvnitř. Opravdu bílý, a opravdu roz-zábl. Celý z ledu. Ze zmrzlé sádry.

Prodrkotala se až na školní schodiště. Stoupala nahoru, Renata dolů. Znalý se od vidění, Renata chodila do sedmičky, ona o třídu níž. Renata měla nádherné hnědé vlasy až na zadek, neodolatelny úsměv

a prsa, už tehdy, srovnatelná svým kultovním významem s nádry bohyní z období matriarchátu. Nebo aspoň tý hajzlíbáby ze záchodku na Hlavním nádraží.

„Ty jsi Lucie, vid? Říkal mi Petr od vás, že máš Sergeant Pepper Lonely Heart's Club Band. Nepůjčila bys mi to?“ vyslovila ten krkolomný titul plynule a bezchybně jako jazyková poradkyně anglické královny. „A vidělas Žlutou ponoriku? Obdivuhodně novátorské, po výtvarné stránce.“

Co to na mě zkouší? Já mít prsa jako ona, na intelektuální ambice bych se vykašlala.

„Dvě věci nikdy nepůjčuju: Klub opuštěnejch srdcí seržanta Peppě a kartáček na zuby.“

No, můj humor byl ještě třeskutější než její intelektualismus.

„Přezouváme se, dámy!“ přerušila nás nějaká profláklá autorita, která nám myšlenkově a lidsky nesa-hala ani po kotníky, ubohou připomínkou bačkor.

Kde je té desce konec? Kde je konec těm křehkým černým deskám našeho mládí? Nevrátila mi Seržanta Peppě dodnes. Ještě že jsem jí nepůjčila i ten kartáček na zuby.

Z Renaty se stala po revoluci žena úspěšného diplomata. Baví na recepcích ženy jiných úspěšných diplomatů – jen střídě a skromně – svým širokým kulturním rozhledem (samozřejmě v brilantní angličtině), v nemnohých volných chvílích poslouchá na kvadro aparatuře své milované tenory a sem tam mi od ní přijde pohlednice z různých koutů světa. Naposledy ze Šalamounových ostrovů. Je nepravděpodobné, že tam má Česko své diplomatické zastoupení, nejspíš tam byla na dovolené.

Od té nepřezuté konverzace na školním schodišti jsme se vídaly denně. Sedm let. Sedm let, dvakrát

týdně, jsem směla fénovat její dlouhé nádherné vlasy. Považovala jsem to za nesrovnatelně významnější privilegium, než když mě kluci postavili do brány.

Musilovi měli luxusní, černě vykachlíčkovanou koupelnu s bidetem, což bylo tehdy něco nebyvalého. Sedávala jsem na tom bidetu, snila nahlas o Paříži, surrealismu, beatnících, recitovala jí zpaměti Ortena nebo předčítala dlouhé pasáže z Příliš hluché samoty, mohla to být ta nekonečná hrabalovská souvětí, protože Renata si libovala v nekonečně dlouhých koupelích, myslím, že milovala vanu, že milovala svou černou koupelnu, vznešenou jako veronická hrobka Kapuletů.

„Co je to?“ zírám do Renatiny skříně.

„To je prádlo. Moje.“

„Jak se ti to povedlo? Takhle to nemaj srovnaný ani v kriminále.“

„Každej večer přijde otec a zkontroluje mi skříně. Když se mu to zdá dobrý, mlčky odejde. A když ne, řekne jenom: Ne-za-ře-zá-vá. A odejde.“

„Dneska bude spokojenej. Víc už zařezávat nemůže.“

„To si jenom myslíš. Nemáš na to voko.“

„Co dělá? Je policajt?“

„Ne. Voják z povolání.“

Za dva dny jejího tátu odvezli do nemocnice. Bálnání operace. Slepák. Už se odtamtud nevrátil. Embolie.

Od té doby byla Lucie s Renatou pořád, nebylo možné je potkat nebo vnímat odděleně. Od té doby měla Renata ve skříní šílenej nepořádek. Lucie už přestávala cítit, kde končí její bytost a začíná bytost její přítelkyně. Přestávala jsem tehdy cítit, kde přes-

távám a kde začíná ona. Dost masek: Milovala jsem ji láskou, jakou jsem pak už v životě nezažila. Milovala jsem ji, jako ona milovala svou bolest po otci a svou černou koupelnu. A ta koupelna byla pro Renatu archov z té bolesti. Já jen pokusným ptactvem, které, vypuštěné, sondovalo možnost přistání.

A jako kdyby vlezla Lucie za Renatou do té vaný, libovala si pod hladinou paměti, v tom příjemně tep-lém sentimentu, dokud placka fernetu nebyla prázdná.

V takové chvíli telefon zásadně nezvedáme a na zvonek u dveří zásadně nereagujeme: mohla by nás z té koupele vytáhnout sousedka. Patrně by nám sdělila, že má po těch jarních deštích na stropě mokré mapy, a pak by nám škvírou u dveří podala výs-třížek z novin, ovšemže černou kroniku: TRAGICKÝ KONEC JEDNÉ SÁZKY O MERCEDES. A nedělejte si iluze, že nelze lidský život převést v příběh. Ten Igo-rův se vešel do odstavce.

A co ještě vylezlo z té černé krabice? Vysoukaly se z ní Benátky. Most po mostu, kanál po kanálu. Dost nezřetelně, rozmazaně, zastíněné Renatou. Možná to ani nebyly Benátky, ale Paříž nebo Londýn nebo Řím, snad Bruggy, snad Ostende, Českéj Krumlov, to všechno jsou krásný města, který se daj sladce procourat a propít v kavárnách... Ale Benátky, Benátky se k tomu přece jen – Paříž, Pavel a katatonický mim prominou – hodí nejmíc.

Díky úplatku získaly jsme s Renatou devizový pří-slib a vyrazily. Stopem. Prd víte, Terezo, Marku a vy ostatní z Beverly Hills od Bobří řeky, vy levičáci z přepychu, co to byl devizák. Asi byste si typli za b): slangově označení, běžné v drogovém podsvětí, označující deprex rozmíchaný s whiskou. Prd víte,

jakou životní výhrou bylo pro dvě osmnáctileté holky získat ho a smět vykouknout aspoň na chvíli za drát.

Spaly jsme ve škarpách u dálnic, po parcích a nádražních halách, na zadních sedadlech fiatů, titěrných jak z mé sbírky. Renatina nádra našťásti působila na Italy jako tři depresy s vizourem. Nestalo se, že bychom čekaly na dálnici déle než deset vteřin nebo šly spát bez fruti di mare v nějaké prima pizzerii. Dokonce i řidiči dokázali vykouzlit ze svých autorádií Renatiny oblíbené tenory.

Ležíme vedle sebe, konečně v posteli a ne v pankejtě. V bytě v cizím, zastíněném městě. Měště, které nedokážu vnímat neodvozeně. Je zprostředkované holubími křídly, zničující láskou k Renatě a Thomas Mannem. Po Thomasi Mannovi a Viscontim toto město už nemůže být vnímáno bezprostředně: je a bude navěky stížené morem literární odvozenosti. **PO MÉ SMRTI NEČÍTĚTE A SPALTE.**

Před chvílí jsem vyfénovala Renatě vlasy, ona si lehla a v tu ránu usnula. Tiše oddechuje a voní šampónem, otočená ke mně zády, jen ve spodních kalhotkách. Racionální složku své osobnosti jsem nechala spolu se svým občanským průkazem v reálném socialismu. Tady, v prohlíleném kapitalismu, tátu jenom pomocí emocí. A instinktů.

Emoce a instinkty uvádějí do pohybu mou ruku, mé oči, mé srdce, mé prsty. V Benátkách, na vodě, začínám hladit spící Renatu po vlasech. Chce se mi brečet. Brečím. Je mi sto, ne osmnáct. Všechno je ztracený. Její vlasy jsou nedostupný, přeludný a vzdalující se jako silueta krásného jímocha, mizející v moři, silueta, měnící se v bolestnou vidinu v záři rudého slunce. Pěkně to ten Visconti zřežiro-

val: po tvářích mi stékají šminky – všechna ta umělá, křecovitá snaha oddálit neoddálitelné. Zřejmě umírám. Dotýkám se jí, to ano, ale teskně a sebelítostivě jako promarněné možnosti.

Nevím, jak dlouho to trvalo. Oddechovala pravdělně; její dech měl rytmus jednoho Shakespearovy sonetu, který mi těsně před usnutím zarcitovala svou brilantní angličtinou.

V tom cizím bytě, do něhož se vcházelo přímo z ulice, hledala jsem potmě vypínače a záchod... tápala podél zdi... a tam... jak to říct? Prsty i očima objevila jsem vzrušení, které dosud ne. A rozkoš. Mohutnou a hustou. Brala mi dech jak vyvěřelá láva. Teprve tady a teď přišla jsem doopravdy o panenství. Fádni blbeček, kterej mě o ně připravil na mejdanu, byl jenom námezdní dělník. Teprve tady a teď, na bílém prkýnku s pohledem upřeným na plakát s Marilyn Monroe od Warhola, zasáhlo mě to mohutně a velkolepě, jako když jsme s Renatou zvedly oči ke stropu Sixtinské kaple. A snad se estétů nedotkne to srovnání orgasmu s Michelangelem...

Z Benátek do Tarvisia zastavila Renatina hruď zelinářskou dodávku. Dva chlupatý rozhulákaný Italoové nás zavřeli dozadu na korbu. Byla uzavřená. Nevedl z ní žádný výhled, žádné okno. Zabouchli nás zkrátka do naprosté tmy a prudce nastartovali.

„No to je průser. Vidíš něco?“

„Ne.“

„Kam nás vezou, proboha?“

„Do Iránu.“

„Já myslela do harému. Do Turecka. Proč do Iránu?“

„Protože jasně mířej na severoseverozápad.“

„A Irán je tím směrem?“

„Nevím. Ale v Iránu uřezávají všem ženskéjm klišerům.“

„Cože?!“

„Jo. Smiř se s tím.“

„Máš ten zapalovač, sakra?“

Škrkla jsem. Vydechly jsme úžasem. Plamínek zapalovače ozářil vnitřek dodávky. Všude ležely broskviny, některé vyrovnané v bedýnkách, jiné se válely na podlaze. Zralé i nezralější, výstavní i shnilé, broskve kam šlápneš a kam se podíváš.

Teprve teď nás porazila ta vůně, intenzivní až k zápachu. Dusivá a zákeřná, nebylo před ní kam utéct. „Tak tohle je náš konec,“ fňukla Renata.

„Jo,“ přitakala jsem uznale jako degustér, zhasla zapalovač a rozvalila se spokojeně do broskví. „Máš pravdu. Tak tohle je náš hrob, naše temná rakev plná broskví, kde zvolna shnijeme spolu s nimi, v rozpuku mládí. Za pár let se tu budou povalovat jenom pecky a naše kosti. Kam se na tohle hrabe Šejkspír.“ „Absolutně teď nemám náladu na tvoje kecy,“ vyjela na mě Renata.

Stiskla jsem prudce dvě broskve a představovala si, že jsou to její –

Dva italských zelináři je vyhodili z auta někde na předměstí Tarvisia. Byly zblblé jak dvě mury. Všechno dobře dopadlo. Obě se vrátily do reálného socialismu s neporušeným klitorisem.

Od té chvíle broskví vyhledávala Lucie výhradně heterosexuální vztahy, střídala vesele chlapy a za několik let si jednoho z nich vzala. Svatbu absolvovala v polosnu, který měl podobu trapných růžových šatů. Ty šaty si vypůjčila od Renaty, a všimla si toho dokonce i její maminka, jak jí vepředu na prsou neomečně plandaly.

Ten, kdo volal tak úporně, s malými přestávkami už přes hodinu, musel být člověk, jenž jde životem přes mrtvolu. V jejím okruhu plném slušných, vychovaných a inteligentních lidí se nikdo takový nevykytoval. Ale Lucie věděla, kdo to je.

Odkopla černou krabici a bosá přešla po dopisech k telefonu. Po žhavých uhlících by to tak nepálilo. Když měla zrcadlo, vykouzila na sebe ten nejodpornější škleb: „To ste si pěkně vyléčila kocovinu, pani redaktorko. Zase ste se zbourala jak stará kára.“

„Ahoj, Magdo,“ řekla okamžitě. Ticho. Dlouhé, nebo krátké, jak se to vezme.

„Jak jsi uhodla, že jsem to já?“

„Volaš ze Suštru?“ použila Magdin slangový výraz pro Sušici.

„Ne. Z Prahy. Přijela jsem... za tebou. Lupínku, mně se strašně stýskalo.“

„Mně taky, miláčku...“ Proboha. To jsem řekla já? „Kde jsi?“

„Před Mikulášem. Přijedeš?“

„Teď hned?“

„Jestli tě ovšem nějak nevyrušují...“ nasadila svůj spisovně upjatý tón.

„Vemu si taxíka. Budu tam za chvíli.“

Sakra. Hrubá chyba. A hned v první větě diktrátu. Krotte v lásce svou dychtivost, číňte se vzácnými, střídejte masky a přepudrujte své city. 13. Shakespearův sonet. Jen hra, ale nikdy ne doopravdy. Jen oslnující bižuterie, ale nikdy ne pravý kov. Sem blbá. Místo abych přémie od Pijéra poslala na SOS vesničky nebo si za ty prachy koupila pět bedýnek broskví, rozfofruju je za taxíky v panice, že propánu Zahradu rozkoší.

„Jsi můj písek, víš to?“

„A co to jako je?“

„Spisovně pejsek, Lupínku.“

Takže jsem právě byla pasována na psa. Proč ne? Mé dvě typické vlastnosti jsou vpravdě psi: skvělý čich a radostné přijímání fyzického trestu od svého pána.

Je tak... neodolatelně roztomilá. Dojímalo mě to. To nemyslím ani v nejmenším ironicky, bohužel. Od první chvíle jsem podlehla jejím křehkým něžnostkám, zdrobnělým novotvarům, sykavkám, tajemně popraskaným jako povrch egyptské stély.

„Rovnou z noční jsem sedla na bus, ani jsem se nestačila namalovat. Vypadám děsně, jestli ti to nevadí.“

O tom nepochybují: dovedu si představit, že noční služba není v jejím případě žádná sranda. Zombie. Radši ten krvák vypnu, nemám na něj – po broskvích zalitých fernetem – žaludek.

Tentokrát jsem si s rozmyslem zavolala jinou taxi službu. Opravdu jsem nechtěla riskovat, že mi zase ten úchylák, jako minule, bude se zvrhlým úsměvem strkat pod nos nemravnné fotografie své kuchyňské linky.

Kolik je hodin, proboha. Zvedne hlavu. Půl osmý... To není možný. Teprve teď se odtrhla. Na několik hodin ztratila pojem o čase. Zapomněla, že stůl je stůl. A telefony nezvedala. Zhltla všech šest čísel kulturního občasníku pro lesbické ženy a nejen pro ně od A do Z. Ještě jednou si pozorně pročtenla článku, život v několika odstavečích, podepsaný jakousi Martou. Jistě pseudonym.

ZPOVĚĎ BISEXUÁLKY

Dřív než se rozeptášu o svých osobních zkušenostech, chtěla bych se zmínit o bisexualitě jako takové. Domnívám se, že tuto orientaci má většina lidí. Dejme tomu, že je to vrozená, biologická záležitost. Další věc je takzvaná preference. Většina lidí čásem zjistí, že je přitahuje to či ono pohlaví. Málokdo chce žít celý život bisexuálním způsobem. Heterosexuální styl života má svoje nevýhody, homosexuální také. Každý člověk musí sám přijít na to, co chce a co mu vyhovuje. Důležitou roli v tomto rozhodování může sehrát náhoda, tedy přesnější člověk, kterého potkáme. Chtěla bych ale varovat všechny ženy, které vlastně nejsou bisexuální, ale zcela nebo převážně lesbické, a které se bojí okolí a touží být „normální“. Je sice pravda, že člověk přivykne ledacemu, ale snaha žít způsobem, který je danému člověku nepřirozený, může vést jen k neštěstí nebo duševnímu onemocnění. Manžel pak trpí tím, že se s ním jeho žena nechce milovat, anebo to dělá, ale bez vášně. A děti budou mít sice „normální“ vzor, ale vycítí, že je to přetvářka, že něco rodičům chybí. Zkrátka když hluboce věříš, že u tebe „dámy mají přednost“, nenut se k něčemu, co s velkou pravděpodobností nedopadne dobře, ale hledej pro sebe krásu vztahu žena-žena a dělej něco, abys měla i v této společnosti rovnoprávnost.

Domnívám se, že mám bisexuální orientaci s lesbickou preferencí.

Trvalo mi dost dlouho, než jsem zjistila, kým jsem. Neměla jsem, jako mnoho lidí, situaci komplikovanou transsexuálními sklony, které jsou u lesbických žen velmi časté. Myslím, že každá z nás má v sobě